

SODBA BALTIČ ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št.76512/01)

SODBA

STRASBOURG

9. marec, 2006

Ta sodba bo postala pravnomočna pod pogoji, navedenimi v členu 44 § 2 Konvencije. Možna je uredniška revizija.

V primeru Baltić proti Republiki Sloveniji,
je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija), ki zaseda v senatu, ki ga sestavljajo:

G. J. HEDIGAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

Ga. M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

G. V. ZAGREBELSKY

G. E.MYJER,

G. DAVID THOR BJÖRGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE, sodniki,

in G. V.BERGER, kot zapisnikar Sekcije

na zasedanju za zaprtimi vrati dne 14. februarja 2006 ,

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta tistega dne:

POSTOPEK

1. Primer izvira iz pritožbe (št. 76512/01) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenski državljani, g. Muhamed Balatić (pozor, verjetno napaka v priimku – Baltić, ne Balatić? – op. prev) (»pritožnik«), vložil na Sodišču, v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«), dne 25. julija 2002.

2. Pritožnika je zastopala odvetniška pisarna Verstovšek. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen agent, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik zatrjuje v skladu s členom 6 § 1 Konvencije, da je bila dolžina sojenja pred domačim sodiščem, v katerem je bil stranka, prekomerna. Po vsebini se je pritožil tudi zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s prekomerno dolžino postopka (Člen 13 Konvencije).

4. Dne 8. septembra 2003 je Sodišče sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo glede dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva s tem v zvezi. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, da je pritožba sprejemljiva in utemeljena.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1963 in živi v Velenju.

6. Pritožnik se je poškodoval 6. maja 1993 v nesreči pri delu. Pritožnikov delodajalec je sklenil

zavarovanje z zavarovalno družbo ZT.

Dne 5. aprila 1994 je pritožnik sprožil pravdni postopek zoper ZT pred Temeljnim sodiščem v Celju, Enota v Celju in zahteval odškodnino v znesku 1.600.000,00 SIT (približno 6.670 evrov) za poškodbe, ki jih je utrpel.

Med 24. novembrom 1994 in 19. januarjem 1996 je pritožnik vložil tri pripravljalne spise.

Od petih obravnav, ki so bile opravljene med 1. decembrom 1994 in 12. aprilom 1996, ni bila nobena preložena na zahtevo pritožnika.

Na zadnji obravnavi se je sodišče odločilo, da izda pisno sodbo. Sodba, ki je delno zavrnila pritožnikov zahtevek, je bila pritožniku vročena 8. julija 1996.

7. Dne 12. julija 1996 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju.

Dne 23. januarja 1997 je sodišče ugodilo pritožbi in vrnilo primer na prvo stopenjsko sodišče v ponovno proučitev. Rzsodba je bila pritožniku vročena 4. marca 1997.

8. Med 3. decembrom 1998 in 8. januarjem 1999 je pritožnik vložil tri pripravljalne spise v postopku ponovne proučitve pred novim sodnikom sodišča na prvi stopnji.

Od štirih obravnav, ki so bile opravljene med 13. januarjem 1999 in 2. junijem 1999, ni bila nobena preložena na zahtevo pritožnika.

Na zadnji obravnavi se je sodišče odločilo, da izda pisno začasno sodbo. Sodba, ki je pritožnikovega nasprotnika štela kot absolutno odgovornega za škodo, utrpjeno v nesreči, je bila pritožniku vročena 15. julija 1999. Sodišče ni odločilo o višini odškodnine in stroških primera.

9. Dne 13. avgusta 1999 se je ZT pritožil na Višje sodišče v Celju.

Pritožba je bila zavrnjena 17. februarja 2000.

10. Dne 28. aprila 2000 je ZT vložil pritožbo glede pravnih vprašanj na Vrhovnem sodišču.

Dne 24. januarja 2001 je sodišče zavrnilo pritožbo.

Sodba je bila dne 26. februarja 2001 vročena pritožniku.

11. Med 17. aprilom 2000 in 8. septembrom 2000 je med postopkom pred sodiščem prve stopnje pritožnik vložil tri prošnje za določitev datuma za obravnavo.

Dne 5. maja 2000 in 27. februarja 2001 je vložil pripravljalne spise.

Obravnava, sklicana za 28. marca 2001 je bila preklicana na pritožnikovo zahtevo v pričakovanju izven sodne poravnave.

Na obravnavi 4. januarja 2001 je pritožnik umaknil svoj zahtevek, ker je v njegovem primeru prišlo do izvensodne poravnave istega dne.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV ČLENOV 6 § 1 IN 13 KONVENCIJE

12. Pritožnik se je pritožil zaradi predolgega postopka. Člen 6 § 1 Konvencije se glasi:

»Pri uveljavljanju državljanskih pravic in dolžnosti....., je vsakdo upravičen do sojenja na sodišču v razumnem roku....«

13. Pritožnik se je po vsebini pritožil tudi, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Sprejemljivost

14. Vlada je navedla, da notranja pravna sredstva niso bila izčrpana.

15. Pritožnik je tej trditvi ugovarjal in izjavil, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.

16. Sodišče ugotavlja, da je ta pritožba podobna primeroma Belinger in Lukenda (Belinger proti

Sloveniji, št. 42320/98, 2.oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6.oktober 2005). V teh primerih je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade glede neizčrpanih notranjih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da so bila pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožnikom, neučinkovita. Sodišče opozarja na svoje ugotovitve v primeru sodbe Lukenda, namreč, da kršitev pravice do sojenja v razumnem roku izvira iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitosti pri sojenju.

17. V zvezi s predmetno zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenega prepričljivega argumenta, ki bi od Sodišča zahteval, da ga razlikuje od svoje uveljavljene sodne prakse.

18. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v okviru pomena člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nesprejemljiva iz kateregakoli drugega razloga. Zato jo je treba šteti za sprejemljivo.

B) Vsebina

1. Člen 6 § 1

19. Upoštevano obdobje se je začelo dne 28. junija 1994, ko je Konvencija začela veljati v Sloveniji, in se je končalo 4. julija 2001 na dan, ko je pritožnik umaknil svojo pritožbo. Torej je trajalo več kot sedem let za pet stopenj sojenja.

20. Sodišče ponavlja, da je treba razumnost dolžine postopka oceniti v luči okoliščin primera in glede na naslednje kriterije: zapletenost primera, ravnanje pritožnika in pristojnih organov in pomena zadeve za pritožnika v sporu (glej, med številnimi drugimi viri, Frydlender proti Franciji, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

21. Sodišče potem, ko je pregledalo vse posredovano gradivo in ob upoštevanju lastne sodne prakse v takih primerih, meni, da v predmetni zadevi trajanje postopka ni bilo prekomerno. Zaradi tega ni prišlo do kršitve člena 6 § 1.

2. Člen 13

22. Ob upoštevanju svoje odločitve glede Člena 6 § 1 Sodišče meni, da ni potrebno preučiti primera glede člena 13, ker so njegove zahteve manj stroge in so tu prevzete s tistimi iz člena 6 §1 (gl. G.C. proti Veliki Britaniji, št. 43373/98, § 53, 19. december 2001).

SODIŠČE NA PODLAGI NAVEDENIH RAZLOGOV SOGLASNO

1. razglasi pritožbo za sprejemljivo;

2. razsoja, da ni prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;

3. razsoja, da ni potrebno posebej obravnavati pritožbo po 13. členu Konvencije.

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki dne 9. marca 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGAN
Zapisnikar Predsednik